

20. navadna nedelja
Pirniče, 20. avgust 2017
»Velika je tvoja vera!«

Če bi, dragi bratje in sestre, današnji evangeljski odlomek poslušali zgolj površno ali bi se zaustavili le pri nekaterih vrsticah in jih iztrgali iz konteksta, bi si najbrž ustvarili precej čudno sliko o Jezusu. Še najmanj, kar bi mu lahko očitali je, da je nacionalist: *»Poslan sem le k izgubljenim ovcam Izraelove hiše.«* In kasneje še huje: *»Ni lepo jemati kruh otrokom in ga metati psom.«* Ostre besede, ki prihajajo iz njegovih ust kar nekako ne gredo v sklad s tem, kar je Jezus učil vse svoje življenje: ljubezen, sočutje in usmiljenje z vsemi ljudmi. Kako kar naenkrat tak odnos do skromne kanaanske žene, ki ga, obupana, prosi za pomoč?

A ko odlomek pazljivo preberemo do konca, nam marsikaj postane bolj jasno. Z zavrnitvijo kanaankine prošnje je Jezus hotel pokazati na zmoten odnos, ki so ga Izraelci, Judje imeli do tujcev. Imeli so se namreč za boljše od njih. Jasno: bili so izvoljeno ljudstvo; njim je Bog govoril drugače, kakor drugim narodom: govoril je po prerokih in svetih spisih. V resnici so bili Božji izbranci; vendar nikakor tako, da bi smeli zaradi tega prezirati druga ljudstva. Pa so delali ravno to. In Jezusove besede, ki so nas danes tako neprijetno presenetile so besede, ki bi jih v tistem času in tistih okoliščinah izrekel vsak pravoveren Jud. *»Ni lepo jemati kruh otrokom in ga metati psom.«*

Vendar se s temi besedami zgodba k sreči ne konča. Jezus prisluhne kanaankinim besedam in v njih odkrije vero, kakršne nemara ni našel niti pri najpobožnejših rojakih. In zaradi te vere, usliši prošnjo obupane matere in reši njeno hčer.

S tem, dragi bratje in sestre, tudi nam poda nedvoumno sporočilo: odrešenje, ki ga prinaša Jezus Kristus ni namenjeno le enemu narodu, eni rasi, enemu družbenemu sloju temveč vsem ljudem. Nihče zaradi pripadnosti tej ali oni družbeni skupini, nima zagotovljenega mesta na Božji gostiji. Celotna pripadnost religiji, za katero vemo, da je med vsemi najbližje resnici, nam ne zagotavlja zveličanja. Kriterij s katerim Bog gleda na nas nima ničesar opraviti z človeškimi merili: spol, barva kože, izobrazba in premoženjsko stanje. Vse to Bogu ne pomeni nič. Vse to nič ne šteje.

Kaj zares šteje, je Jezus sam povedal, ko je opisoval Božjo sodbo ob koncu sveta: *»Lačen sem bil in ste mi dali jesti; žejen sem bil in ste mi dali piti; nag sem bil in ste me oblekli; Begunec sem bil in ste me sprejeli...«*

Dragi bratje in sestre. Današnja Božja beseda nas želi posvariti, da se v življenju ne bi zanašali na napačne stvari. Zaveza, ki jo po Jezusu Kristusu Bog ponuja človeštvu je namenjena vsem ljudem. Od nas pa je odvisno, ali jo bomo sprejeli ali ne. Sprejeti zavezo pomeni sprejeti Jezusa

Kristusa, živeti po njegovem zgledu in njegovih besedah ter zaupati, da nam je blizu tudi takrat, ko njegove bližine ne čutimo. Kanaanska žena je zaupala, da ji Jezus lahko pomaga, če ga bo vztrajno prosila. In končno se je to tudi zgodilo. Temu zaupanju pravimo vera. *»O žena, velika je tvoja vera,«* ji je dejal Jezus, *»zgodí naj se ti, kakor želiš!«* Če bo Gospod vsaj malo take vere našel tudi pri nas, se nimamo česa bati. Amen.